

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.112/2024/26. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. év november hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terheltl ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. év február hó 14. napján kelt 33.B.127/2023/54-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításánál 1 (egy) nap előzetes fogvatartásban töltött idő 1 (egy) nap szabadságvesztésnek felel meg.

A vádlott a szabadságvesztés fele részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítéltábla tájékoztatja a kiadott bűnjelek átvételére jogosultat, hogy amennyiben a jogerős ítélet közlésétől számított 3 (három) hónapon belül a kiadni rendelt dolgot nem veszi át, a dolog az állam tulajdonába kerül.

Az elsőfokú eljárásban további 22.449, - (huszonkettőezer-négyszáznegyvenkilenc) Ft államot terhelő bűnügyi költség merült fel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott 2024. február 14. napjáig volt letartóztatásban, 2024. február 15. napjától közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet alatt áll.

A vádlott tartózkodási helye: cím1..., útlevelének száma: szám1.

A másodfokú eljárásban felmerült 207.435, - (kettőszázhetezer-négyszázharmincöt) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. február 14. napján kihirdetett 33.B.127/2023/54-I. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat testi sértés büntette [Btk.164.§ (1) és (8) bekezdés] miatt 4 év szabadságvesztésre és Magyarország területéről 5 év kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének kiöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az őrizetben és letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, döntött a bűnjelek további sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosabban minősülő élet elleni bűncselekmény megállapításáért, illetve a kiszabott szabadságvesztés büntetés felemelése érdekében fellebbezett.

[3] A vádlott a büntetés enyhítéséért, védője jogos védelemre hivatkozással felmentésért, másodlagosan enyhítésért élt jogorvoslati jogával.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.364/2023/38. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn, míg a védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak.

[5] Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet felülbírálata a Be.590. § (1)(2) bekezdéseinek megfelelően teljekörű, az előterjesztett perorvoslati nyilatkozatok a Be.599. § (2) bekezdés a) pontja szerint nyilvános ülésen bírálhatók el, melyre bejelentette részvételi szándékát.

[6] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns és még elérhető bizonyítékokat megvizsgálta.

[7] A megállapított tényállás (ítélet 2. oldal utolsó bekezdési része) – a bíróság által nem teljeskörűen értékelt (ítélet 6. oldal utolsó bekezdés – 7. oldal első bekezdés) igazságügyi orvosszakértő fenntartott írásos véleménye (20. oldal III. pont), valamint a tárgyaláson általa előadottak alapján (54. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal első bekezdése) azzal egészítendő ki, hogy a vádlott és a sértett dulakodása során a vádlott a vele szemben álló sértettet annak bőrfelületét merőlegesen érő direkt mozdulattal szúrta meg.

[8] Ugyancsak az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett kiegészítő nyilatkozata (54. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal nagy bekezdése) alapján rögzítendő az ítélet 3. oldal első bekezdésében írt tényállási részben, hogy a sértett a lábszár sérülését is álló helyzetben szenvedte el.

[9] Ezekkel a kiegészítéssel a tényállás már mentes a Be.592.§ (2) bekezdés a) pontjában írt részleges megalapozatlanságtól, így felülbírálatra alkalmas.

[10] A tényállás és a 4/2013. BJE szerint irányadó bírói gyakorlat alapján okszerűen vetette el a védő jogos védelmi helyzetre hivatkozását, e körben osztotta az elsőbírói álláspontot.

[11] A törvényszék törvényesen mondta ki a vádlott bűnösségét, de tévesen minősítette azt a Btk. 164. § (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetnének. A 3/2013. BJE-re utalva azt fejtette ki, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal, a várható halálos eredmény iránti közömbösséggel cselekedett, ittas állapotban, amikor nem kaszáló, hanem irányzott mozdulattal támadt a hasüreget megnyitó, közepes erejű, direkt szúrással a sértettre azt követően, hogy előzőekben már eszközzel, egy üveggel bántalmazta a pusztá kézzel védekező sértettet annak fején, azonban őt nem tudta védekezésre képtelenné tenni.

[12] A vádlott késelése a vele dulakodó sértett harcképtelenné tételére irányult és a tudatának át kellett fogni, hogy az élet kioltására alkalmas eszközzel véghezvitt támadása a sértett halála bekövetkeztének reális veszélyét hordozza. A vádlott a sértettnek okozott sérülés következményeivel mit sem törődött, azíránt közömbös maradt, segítségnyújtás nélkül a helyszínről elmenekült.

[13] Ebből következően a vádlott bűnösségét a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérleteként látta szükségesnek minősíteni.

[14] A bűnösségi körülmények közül mellőzni indítványozta a büntetlen előéletre utalást, mivel a BK. 56. II/1. pontja szerint a vádlott az elkövetéskor fiatal felnőtt volt.

[15] Az elsőfokú bíróság a középértéktől enyhébben megállapított tartamú, börtön fokozatú szabadságvesztést és Magyarország területéről kiutasítás büntetést szabott ki. A helyes minősítésre figyelemmel a honfitársa életére törő, a társadalmi együttélés szabályait figyelmen kívül hagyó, Magyarországon erőszakos bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a törvényi minimumot meghaladó, felemelt tartamú szabadságvesztés és ehhez arányosított hosszabb időtartamú kiutasítás büntetés szolgálná a Btk.79. §-ában megfogalmazott büntetési célok maradéktalan érvényesülését.

[16] Mindebből következően a vádlottnak és védőjének enyhítést célzó fellebbezése nem érhet célt.

[17] Az ítélet további rendelkezései közül a feltételes szabadságra vonatkozó megváltoztatást látta szükségesnek, mivel a törvényes minősítés mellett a vádlott a Btk.38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

[18] A járulékos, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseket törvényesnek tartotta.

[19] Indítványozta, hogy az ítéltábla a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárásban a Fővárosi Törvényszék ítéletének tényállását a felhívottak szerint egészítse ki, a bűnösségi körülmények körét pontosítsa, majd az ítéletet a Be.606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottat a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetének kísérletében mondja ki bűnösnek, súlyosításul szabjon ki felemelt tartamú szabadságvesztést, valamint kiutasítás büntetést és a Btk.38.§ (4) bekezdés e) pont eb) alpontja szerint állapítsa meg, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben ez elsőfokú ügydöntő határozatot a Be. 605.§ (1) bekezdése szerint hagyja helyben.

[20] A vádlott védője a fellebbezését írásban megindokolta.

[21] Ebben azt fejtette ki, hogy a törvényszék azt helyesen állapította meg, hogy az eseménysort a vádlott indította el azzal, hogy fejbevágt a sértettet egy üveggel. Azonban miután ez megtörtént a vádlott a támadással felhagyott és menekülni próbált a helyszínről. Ezt követően, amikor a sértett és a társa a vádlott után ment és támadólag lépett fel vele szemben, sőt bántalmazták is a vádlottat, már egy új helyzet alakult ki.

[22] Azt tényyszerűen nem lehet megállapítani, hogy tanú⁴ szétválasztani akarta-e a vádlottat és a sértettet vagy segédkezett a sértettnek a bántalmazásban, hiszen a nyomozás során kihallgatott tanúk vallomását nem is szabadna bizonyítékként felhasználni, lévén olyan tolmács járt el, akiről bebizonyosodott, hogy nem úgy tolmácsolt, ahogy azt az egyes személyek elmondták, amiért ki is zárták az eljárásból.

[23] Ez az első mozzanat után kialakult új, jogtalan támadás éjjel történt és a vádlott nem is tudta felmérni azt, hogy mit akarnak vele tenni. az, hogy a sértett és társa nem használt semmilyen eszközt a támadás során irreleváns, hiszen jóval nagyobb termetűek és erősebbek voltak, mint a vádlott.

[24] Arra az esetre, ha az ítéltábla nem látná megalapozottnak a jogos védelmi helyzetre tekintettel a vádlott felmentését, kérte annak figyelembevételét enyhítő körülményként, hogy a vádlott fiatal felnőtt, egy rossz viszonyból fakadó veszekedés következtében alakult ki az incidens, amiért a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélet eltúlzott, enyhítő szakasz alkalmazásával eggyel alacsonyabb tételkeretből induljon ki a másodfokú bíróság és a szabadságvesztés végrehajtását függessze fel.

[25] A vádlott már a cselekmény előtt is dolgozott, hasznos tagja próbált lenni a társadalomnak, segíteni próbálja a családját a háború sújtotta helyzetben. Álláspontja szerint a társadalom számára is kiemelt jelentőségű, hogy ilyen személyek ne legyenek a szükségesnél tovább fogvatartva, a vádlott pedig már közel 2 évet töltött büntetésvégrehajtási intézetben, a szükséges büntetőjogi prevenció érvényesült. Megjegyezte azt is, hogy fogvatartása alatt tragédia is érte a vádlottat, testvére a háborúban sorozottként elhalálozott.

[26] Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, elsődlegesen a vádlottat mentse fel jogos védelmi helyzetre tekintettel, másodlagosan szabjon

ki vele szemben enyhítő szakasz alkalmazásával rövidebb tartamú szabadságvesztést, melynek végrehajtását függessze fel.

[27] Az ügyészi fellebbezést és annak indokait nem tartotta alaposnak. Tévesnek tartotta azt az ügyészégi indokolást, hogy nem lehet elfogadni azt a védekezést, hogy a vádlott védekezett és nem akart sérülést okozni. A vádlott a kést azért vette magához, mert a sértett és társa támadólag fellépve üldözni kezdte. Helyesnek tartott azt a bírósági érvelést, hogy a vádlott nem irányzott, hanem kapkodó, vaktában, hadonászva végrehajtott szúrásokat végzett, ami szintén védekezésre és nem ölési szándékra utal.

[28] Azzal sem értett egyet, hogy a vádlott cselekmény utáni magtartása fontos tárgyi tényező lenne, az események hevében nem is biztos, hogy észrevette, hogy a sértett megsérült. Ezt bizonyítja szerinte az is, hogy amint tanú2-t véletlenül megsértette, azonnal bocsánatot kért és megijedt. A vádlott ijedtségében hagyta el a helyszínt, nem akarta folytatni a dulakodást.

[29] Helyesnek tartotta a törvényszék azon érvelését is, hogy a körülményekből nem lehet arra következtetni, hogy az elkövetés eszközét a vádlott tüntette el.

[30] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be.599. § (2) bekezdés a) pontja szerint nyilvános ülésen bírálta el.

[31] A nyilvános ülésen az ügyész perbeszédében az írásbeli átiratban foglaltakat fenntartva a tényállásnak az átirat szerinti tartalommal történő kiegészítésére és a vádlott cselekményének emberölés büntette kísérleteként történő minősítésére tett indítványt. Indítványozta továbbá magasabb tartalmú szabadságvesztés és hosszabb tartamú kiutasítás alkalmazását.

[32] A védő a perbeszédében az írásbeli fellebbezés indokolásban foglaltakkal egyezően szólalt fel, elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését kérte. Utalt rá, hogy védence jelenleg is munkásszállón él, ennek ellenére a jelen ügy tárgyát képező cselekmény óta nem volt konfliktusa a lakókörnyezetében, nem tekinthető agresszióra hajlamos személynek. Kiemelte, hogy a vádlott élete hazájában ellehetetlenült, a háborús konfliktusban egyik testvérét is elveszítette.

[33] A vádlott a felszólalásában sajnálkozását fejezte ki, hogy bekövetkezett e súlyos következményekkel járó helyzet, hangsúlyozta, hogy nem kívánja megismételni az általa korábban elkövetett hibákat, szabad, civilizált és tevékeny életmódot szeretne élni, kérte büntetésének enyhítését.

[34] A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

[35] A kölcsönös fellebbezések közül a vádlott és védő enyhítést célzó fellebbezése alapos.

[36] A kétirányú fellebbezésekre tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[37] Ennek során a Be.590.§ (2) bekezdése szerint az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A (7) bekezdés értelmében a másodfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülbírálat tárgyát képező kérdésekben.

[38] A fentiek szerinti felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be.607. § (1), 608.§ (1)(2) bekezdésében foglalt abszolút, továbbá a Be. 609.§ (1)(2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést nem észlelt.

[39] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns és még elérhető bizonyítékokat megvizsgálta.

[40] Biztosította a vádlott számára a Be.8.§ (3) bekezdésében meghatározott anyanyelv használati jogát. Amikor a tárgyalás során úgy ítélte meg, hogy a tolmácsolás nem megfelelő, másik tolmács kirendeléséről gondoskodott (Be.201.§ (4) bekezdés).

[41] A tárgyaláson a vádlott kihallgatására a Be.185. § (1)(2) bekezdései szerint alkalmazott figyelmeztetést követően került sor, rendkívül részletesen, három tárgyalási napon, védekezési jogát teljeskörűen gyakorolhatta. A tárgyalás folytonosságára vonatkozó, a Be.508.§ (1)-(3) bekezdéseiben írt szabályokat betartotta.

[42] A Be.527.§ (1) bekezdés a) pontja szerint törvényesen került ismertetésre a tárgyaláson sértett, tanú2, tanú4 és tanú3 tanúk nyomozás során tett vallomása, tekintettel arra, hogy időközben elhagyták Magyarországot, tartózkodási hellyel nem rendelkeztek, idézésük nem vezetett eredményre.

[43] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a rendőri jelentésben foglaltakat, a helyszínen tartózkodó tanúk által elmondottakat, illetve ezekből levont következtetéseket bizonyítékként nem fogadta el (Be.360.§ (1)(2) bekezdés és Be. 177.§ (2) bekezdés).

[44] Az igazságügyi orvosszakértői véleményt a tárgyaláson ismertette, de szakértől igazságügyi orvosszakértőt emellett részletesen ki is hallgatta, ahol a vádlott és védő a kérdezési és észrevétel tételi jogukat gyakorolhatták.

[45] Az ügy szempontjából lényeges okirati bizonyítékokat, köztük az igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt is, ismertetéssel tette a tárgyalás anyagává.

[46] A teljeskörűen lefolytatott bizonyírási eljárás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.592.§ (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás részben ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre részben helytelenül következtetett.

[47] Ez a részbeni megalapozatlanság azonban a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban az ügyiratok tartalma, illetve ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető volt.

[48] A vádlott személyi körülményei körében rögzített tényállást az ítélet 3 oldalán a 2. pont 3. mondatát követően azzal egészíti ki, hogy a vádlott 2020. július 08. napjától 2023. augusztus 16. napjáig érvényes munkavállalási célú tartózkodási engedéllyel rendelkezett. (nyom. ir. 469-471. oldal)

[49] Ugyancsak a személyi körülmények között rögzíti a vádlott elmeállapotára vonatkozó elmeorvosszakértői megállapításokat és az ítélet 7. oldal 2. bekezdésében leírtakat ide átemeli.

[50] A történeti tényállást az ítélet 2. oldal utolsó bekezdés első mondatát követően azzal egészíti ki, hogy a dulakodás közben a vádlott a földre került.

[51] A 2. bekezdés utolsó sorába „a sértettet a dulakodás közben...” mondatrész után beilleszti, hogy „még álló helyzetben”.

[52] A 3. oldal első bekezdés helyébe a „majd további két alkalommal ...” kezdetű mondatrész és a következő mondat helyébe az alábbiakat illeszti: „és ugyancsak álló helyzetben, kis erővel a bal csípőlapát felett, hadonászó mozdulattal megvágta. E két sérülés keletkezési sorrendje nem állapítható meg. Miután a vádlott a földre esett, továbbra is folytatta a sértett felé késsel hadonászó mozdulatokat, ennek során a sértett jobb lábszára belső felszínét kis erővel a késsel megvágta. A sértett a bal felkarján és a bal keze tenyéri részén is elszenvedett kis erővel okozott metszett sérüléseket védekezése közben, azonban ezekről nem lehetett megállapítani, hogy azokat még álló helyzetben, vagy pedig fekvő helyzetben okozta-e a vádlott.”

[53] Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott, így a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[54] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a Be.561.§ (3) bekezdésében írt terjedelemben eleget tett, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, számot adott arról, hogy a tényállás megállapításakor mely bizonyítékot miért fogadott el, melyiket miért vetette el. A bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, mérlegelési tevékenysége nyomonkövethető, logikai hibát nem vétett, iratellenes megállapítást nem tett.

[55] Indokolása azonban kisrészben kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

[56] Az ítélet 3. oldal 4. pontjában a vádlott nyomozati vallomása kapcsán rögzítetteknek meg kell jegyezni, hogy a vádlott a nyomozási bírói ülésen tett csak vallomást, gyanúsított kihallgatásai alkalmával nem. A nyomozási bíró előtt az ítéletben írtaknál részletesebben nyilatkozott a történetekről:

[57] Ketten voltak ellene. A sértettet fejbeverte az üveggel. Lekerültek a földre, illetve csak ő, a sértett nem. A sértettet megszúrta, nem emlékszik, hogy hányszor. Az eszközül használt kés a háztartásban volt használatban. A dulakodás az utcán történt. Nem tudta, hogy került a kés az utcára, talán az ablakpárkányon lehetett. Az elején egy emberrel verekedett, amikor látta, hogy jön felé a másik, akkor vette elő a kést. Földre került, próbálta elijeszteni a támadóit, és ahogy hadonászott, véletlenül egy hölgyet is megsértett. A kés hollétét nem tudta megmondani. (nyom. ir. 503-506. oldal, nyomozási bírói ülés jegyzőkönyve 2022. május 06.)

[58] A tárgyaláson a vádlott kihallgatásai során ellentmondásos vallomást tett részben a cselekmény előzményei, a vita közben történtek, a dulakodás helye, a rátámadó személyek magatartása és a kés magához vételének időpontja kapcsán.

[59] Első tárgyalási vallomásában (29. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv, 2023. július 25.) arról beszélt, hogy vita közben őt a sértett meglökte és egy ütést is mért rá ököllel. Ott volt egy üveg, azt automatikusan magához vette és ütött egyet vele, ami a sértett védekezésül felemelt kezét találta el. Ezután elszaladt.....Néhányszor kérte a rátámadó két személyt, hogy ne jöjjenek közelebb és ezután vett magához egy kisméretű konyhakést, ami a teraszon volt az asztalon.....A sértett ráugrott, ő próbált védekezni, vaktában szúrt a késsel, nem figyelte, hogy hová.... tanúl a háta mögé került és ő is próbálta támadni, de nem sikerült, csak a pólóját fogta meg, őt eltolta, neki sérülést nem okozott....Elfutott hátrafelé, de a sértett utána futott. Ő a hátára esett a szemetes mellett, a sértett próbálta őt taposni, belé is rúgott. Ekkor jöttek ki az emberek és próbálták őket szétválasztani. Azt elismerte, hogy a nyomozás során nem nyilatkozott a sértett megelőző ökölütéséről, de akkor elég felületes vallomást tett. Igazi vallomást csak az első ülésen tett. (Megjegyzendő, hogy gyanúsítottként nem tett vallomást, csak a nyomozási bíró előtt nyilatkozott, így nem érthető, hogy milyen felületes vallomásra gondolt.) Arra nem tudott magyarázatot adni, hogy ez esetben miért nem tett említést az ökölütésről.

[60] A kés magához vétele kapcsán is ellentmondásos nyilatkozatot tett. Arról beszélt, hogy az üveggel ütés után ő az udvar belseje és nem a kapu felé szaladt és jött utána a sértett és tanúl, de ő még vissza tudott menni a teraszra a késért. Pár mondattal később már azt állította, hogy a kést azután vette magához, hogy a sértettet az üveggel megütötte és amikor menekült, akkor már nála volt a kés. Arról is beszélt, hogy őt a sértett leütötte a tarkóján, úgy került a földre, majd rögtön utána azt állította, hogy a sértett egy kicsit ráugrott, úgy esett ő el. Állította, hogy amikor a sértett felé ugrott, ő nem a késsel védekezett, csak eltolta őt magától. Ez a ráugrás az ő értelmezésében azt jelentette, hogy a sértett felugrott és úgy akarta őt megütni, de ő ettől nem is esett el, hanem állt és lentről szúrt, próbálta a sértettet eltolni. 6-8 cm-es lehetett a kés nyéllel együtt. Vaktában szúró mozdulatokkal eltalálhatta a

sértettet a has tájékán. Mozogtak, de a sértettel mindvégig egymással szemben voltak, tanú1 hátulról fogta meg a pólóját. A nyomozási bíró ülésen elmondottak elétárása után azt mondta, hogy volt olyan az udvaron, hogy ő a földre került.

[61] A felmerült ellentmondások tisztázása érdekében az elsőfokú bíróság a következő tárgyaláson (37. tárgyalási jegyzőkönyv, 2023. november 22.) ismét a vádlottat hallgatta ki. Itt is fenntartotta, hogy először a sértett a mellkasán megütötte és ő csak ezután ütötte meg a borosüveggel. Azt állította, hogy mindez a kertben történt (tehát nem a teraszon, mint korábban mondta). Nem emlékszik részletesen, mert másfél éve történt és ittas is volt. Feküdt a földön, próbálták őt megrúgni, ezt követően jöttek ki az emberek és állították meg a dulakodást. Kicsit később úgy fogalmazott, hogy a sértett próbálta őt megrúgni, ő meg hadonászott a késsel.

[62] A következő tárgyaláson (54. tárgyalási jegyzőkönyv 2024. február 14.) azt állította, hogy leesett a földre, de lehet, hogy azért, mert részeg volt, vagy mert megbotlott, de lehet, hogy meglökték. tanú4. is megpróbálta bántani, de ő aktívan nem vett részt a dulakodásban, inkább visszatartotta őt. Állította, hogy mielőtt a földre került, akkor is hadonászott a késsel és akkor érte el a sértett kezét. A végén észrevette, hogy hastájékon is van egy seb, ez valószínűleg akkor keletkezett, amikor ő a földre került. A korábbi tárgyaláshoz képest azt állította, hogy a sértett nem ugrott rá, próbálta a lábával „megütni” és akkor ugrott fel. Később azt is állította, hogy lehetett olyan helyzet, hogy a földön feküdt és a sértett fölötte volt, és olyan is, hogy álló helyzetben szúrta meg a hasát. Ő csak hadonászott a késsel, konkrét szűrő mozdulatot nem adott le. Azt is vallotta, hogy amikor az emberek odajöttek, ő már nem használt kést, akkor már minden véget ért. Így viszont nem tudta megmagyarázni, hogy akkor egy nő hogyan sérülhetett meg. A sértett bokája akkor sérülhetett meg, amikor földre került és védekezett.

[63] tanú2 ítéletben idézett vallomása azzal szorul kiegészítésre, hogy azt is elmondta, hogy a vádlott és a sértett elestek, közben ment oda ő a férjével (nyom. ir. 332-333. oldala)

[64] tanú4 idézett nyomozati vallomása az ítélet 5. oldal 4. sorában annyi helyesbítésre szorul, hogy látta, hogy ezek a mozdulatok eltalálják a sértettet (nyom. ir.338. oldal).

[65] A vádlotti védekezés értékelésekor – bár erre az ítélet 5. oldal 3. bekezdésében konkrétan nem utalt – az elsőfokú bíróság – helyesen, az ellentmondásos vallomására tekintettel – csak azt fogadta el, amit egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Így – mérlegeléséből kitűnően – elvetette, hogy a vitát követően a tettlegességet a sértett kezdte volna azzal, hogy a vádlottat mellbe ütötte, ehelyett azt állapította meg a vádlott kezdte azzal, hogy egy borosüveggel fejbe verte a sértettet. Ennek a ténymegállapításnak a vádlott jogos védelmi helyzetre vonatkozó védekezése miatt van jelentősége.

[66] Nem tévedett a törvényszék, amikor elvetette azt a vádlotti védekezést is, hogy ketten támadtak rá, mert abban tanú4 nem vett részt.

[67] Azt az ítélet 6. oldal első bekezdésében a törvényszék is megállapította, hogy a kölcsönös dulakodás közben a sértett és a vádlott kerülhetett olyan helyzetbe, hogy a vádlott a földön feküdt és a fölé hajoló sértettet úgy próbálta magától távoltartani, hogy felé szúrt a nála lévő késsel. Ebből a megállapításából azonban nem vonta le a helyes következtetéseket és ezt a testhelyzetet nem is tette a tényállás részévé, holott ezt a körülményt nem csak a vádlott állította, hanem a sértettet leszámítva három tanú is, és bizonyos sérülések tekintetében az orvosszakértő sem zárta ki, sőt a jobb lábszár sérülésénél kifejezetten valószínűsítette. Részben ezen alapult a tényállás módosítása.

[68] A szakértő a tárgyalási meghallgatásakor azt véleményezte, hogy a hasi sérülés nagy valószínűséggel álló helyzetben keletkezett, a sértett és a vádlott szemben álltak egymással. Ugyanakkor nem tartotta kizárhatónak, hogy a vádlott feküdt és a sértett fölé hajolt, de erre minimális esélyt látott. Azt is véleményezte, hogy a csípőlapátnál lévő sérülés is inkább az álló helyzetet valószínűsíti. Fekve ez a két eltérő mechanizmusú sérülés gyakorlatilag nem kivitelezhető.

[69] Ez alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a hasi szúrt sérülés olyan testhelyzetben keletkezett, amikor a vádlott és a sértett egymással szemben álltak. Ugyanezt a megállapítást kellett volna tennie viszont a csípőlapáton okozott metszett sérülés tekintetében is.

[70] A sérülések sorrendiségére a szakértő nem tudott nyilatkozni. A tárgyaláson a szakértő azt is kifejtette, hogy a metszett sérüléseket lehetett hadonászó mozdulattal okozni.

[71] Ezekből a megállapításokból kitűnően nem helytálló a tényállásnak az a megállapítása, amely a sérülések elszენvedését úgy írja le, hogy először a vádlott dulakodás közben egy alkalommal középest meg nem haladó erővel a bal bordaív tájékon szúrta a sértettet, majd további két alkalommal kis erővel ugyanezen testtáját támadva tett szúró, hadonászó mozdulatot a sértett felé, azonban a sértett védekezése, illetve a hadonászó mozdulat miatt ez a sértett bal felkarján metszett sebzést okozott. A sérülések keletkezési sorrendje szakértőileg nem állapítható meg, másrészt a hasi sérülés és a csípőlapát sérülés kivételével a többi sérülés nemcsak álló testhelyzetben, de a vádlott fekvő helyzetében is létrejöhetett. Ez adott alapot a tényállás további módosítására.

[72] A sértett által elszენvedett sérüléseket, azok gyógytartamát az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai alapján helyesen rögzítette a tényállásban.

[73] Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a helyszíni szemle megállapításait, amely a késes bántalmazás helyéül a kapu előtti szeméttárolók melletti területet jelölte meg, a szeméttárolón elkenődéses vérszenneződések voltak.

[74] Az eszközül használt kés méretei tekintetében az elsőfokú bíróság által a tényállásban tett megállapításon túl pontosabb nem tehető.

[75] Az elsőfokú bíróság helyes ténymegállapításokat tett a jogos védelmi helyzet kizárásával kapcsolatban az ítélet 6. oldal 2. bekezdésében, a 7. oldal utolsó és a 8. oldal első bekezdésében, ezekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[76] Ebből következően a felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, ami megalapozott tényállás mellett a Be.591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

[77] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és – szemben az ügyészi indítvánnyal – törvényes a cselekmény minősítése is.

[78] Helyesen, logikus okfejtéssel, kellő részletességgel indokolta az elsőfokú bíróság, hogy a cselekmény miért testi sértés büntetnének minősül, az e körben kifejtettekkel az ítéltábla minden tekintetben egyetértett.

[79] Életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. Az életveszélyt okozó testi sértésnél a szándék kiterjedhet az eredményre, de lehetséges e vonatkozásban a gondatlanság is.

Annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, vagy testi sértésre, illetőleg egészségsértésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége.

[80] A törvényszék a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységei határozatában írt tárgyi és alanyi tényezők vizsgálatából helyesen vont következtetést a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, így arra, hogy szándéka még eshetőlegesen sem a sértett megölésére, hanem testi sértés okozására irányult. E megállapításra a másodfokú bíróság által pontosított tényállás még egyértelműbb következtetési alapot nyújt.

[81] Az orvosszakértői tárgyaláson tett nyilatkozata szerint az életveszélyes sérülést okozó szúrás és a csípőlapát metszett sérülése nagy valószínűséggel a vádlott és a sértett egymással szemben álló testhelyzetében keletkezett. Az is teljes bizonyossággal, megállapítható, hogy a sértett által elszenvedett hasi sérülés is dulakodás közben keletkezett, amikor mind a vádlott, mind a sértett mozgásban voltak.

[82] A sértett védekezésre utaló, hadonászó mozdulatokkal okozott sérülései keletkezhettek a vádlott földre kerülését megelőzően, de azt követően is.

[83] Helytállóan rögzítette a törvényszék azt is, hogy egyetlen olyan sérülése volt a sértettnek, melyet a közepeset meg nem haladó erőbehatással hoztak létre, valamennyi további sérülése kis erejű erőbehatás következményeként jött létre.

[84] Önmagában az elkövetéshez használt kés és a bántalmazott testtájék nem alkalmas az ölési szándék megállapítására, különös tekintettel arra, hogy az alanyi tényezők körében és a cselekményhez vezető pszichikai okfolyamat vizsgálata során sem merült fel ölési szándékra utaló körülmény. Nem tekinthető ilyennek a helyszín elhagyása sem, ahhoz ugyanis az lenne szükséges, hogy az elkövető felismerje, hogy az életet veszélyeztető sérülést okozott és ez iránt az eredmény iránt közömbös maradjon, mely jelen ügy kapcsán nem valósult meg.

[85] Az elkövetés körülményeit, az elhatárolásnál irányadó szubjektív tényezőket, az erőbehatások erejét és irányzottságát, a sérülést előidéző mozdulatok hadonászó jellegét, a cselekmény motivációját, a cselekményhez vezető okfolyamatot, az e vonatkozásban előterjesztett elmeorvosszakértői véleményt alapul véve helyesen foglalt állást úgy a törvényszék, hogy a vádlott ölési szándékára nem vonható következtetés, cselekménye helyesen életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül.

[86] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság többnyire helyesen sorolta fel. Ugyanakkor az 56/2007.BK vélemény II/1 pontja értelmében a büntetlen előéletet a fiatal felnőtt korral egyidejűleg nem értékelhető, így enyhítő körülményként, e körben az ítéltábla a vádlott javára csak fiatal felnőtt korát értékelte.

[87] További enyhítő körülményként vette figyelembe az ítéltábla a vádlott megbánó magatartását.

[88] A fentiek szerint pontosított és kiegészített büntetés kiszabási körülmények alapján az ítéltábla úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztéshez képest a középértéktől nagyobb mértékű eltérés indokolt a vádlott javára.

[89] A fiatal felnőttek esetében büntetésük kiszabása során közelíteni kell a fiataalkorú bűnelkövetőkkel szemben alkalmazandó privilégizált büntetési tételekhez, s érvényre kell juttatni a fiataalkorúaknál alkalmazandó büntetéskiszabási szempontokat.

[90] Erre tekintettel a szabadságvesztés büntetés tartamát az ítéltábla a rendelkező rész szerinti mértékben enyhítette, ugyanakkor a védői indítványban foglaltak szerinti enyhítő szakasz alkalmazására és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére az ítéltábla nem látott törvényes lehetőséget.

[91] A vádlott fiatal felnőtt korára, mint különös méltánylást érdemlő okra tekintettel rendelkezett úgy a Btk. 38.§ (3) bekezdése alapján, hogy a terhelt a büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

[92] A személy elleni erőszakos cselekményt elkövető vádlott Magyarországon tartózkodása nem kívánatos, így esetében a kiutasítás Btk. 59.§ (1) bekezdése szerinti feltételei fennállnak, annak alkalmazása nem mellőzhető.

Az elsőfokú a bíróság kiutasítást a cselekmény súlyához és a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekhez igazodóan megfelelő tartamban határozta meg, annak az ügyészi indítvány szerinti súlyosítására az ítéltábla nem látott alapot, figyelemmel a cselekmény minősítésének érintetlenül hagyására is.

[93] Az ítélet járulékos rendelkezéseit az ítéltábla nagyobb részben törvényesnek találta.

[94] Az előzetes fogvatartásban töltött időt ugyan helyesen beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe, ugyanakkor a Btk.92.§ (2) bekezdésben írt átváltoztatási kulcsot nem jelölte meg, melyet az ítéltábla pótolta.

[95] A költségjegyzék és a törvényszék 59. sorszámú díjmegállapító végzése alapján az ítéltábla rögzítette, hogy az elsőfokú eljárásban további 22.449 forint bünygyi költség merült fel.

[96] A vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetése óta közigazgatási területre korlátozott bünygyi felügyet hatálya alatt áll.

[97] Az ítéltábla a vádlott másodfokú nyilvános ülésen bemutatott személyi okmánya és ott tett nyilatkozata alapján tüntette fel a vádlott útlevélszámát és jelenlegi tartózkodási helyét.

[98] A másodfokú eljárásban a tolmácsolással és a fordítással összefüggésben merült fel bünygyi költség, melyet a Be. 576.§ (1) bekezdés b) pontja alapján az állam visel.

[99] Az ítéltábla a Be.321.§ (5a) bekezdése alapján tájékoztatta a vádlottat a részére kiadni rendelt bünygyel át nem vétele esetére irányadó 2024. március hó 1. napjától hatályos bünygyető eljárási rendelkezésekről.

[100] A fent írtakra figyelemmel az ítéltábla a Be.599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a törvényszék ítéletét a Be.606.§ (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.605.§ (1) bekezdése szerint – a fenti pontosításkkal-helybenhagyta.

Budapest, 2024. november hó 28. napján

dr. Magócsi István
Judit

a tanács elnöke

dr. Kósa Zsuzsanna

előadó bíró

dr. Fatalin

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. február hó 14. napján kihirdetett 33.B.127/2023/54-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.112/2024/26. számú ítéletével eszközölt változtatással 2024. november 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. november 28.

dr. Magócsi István
a tanács elnöke